

Дванадесетъ дена останѣхмы въ тѣзи тѣмницѣ, послѣ извадихъ мене за да мя изведѣтъ при Дурлинскаго, а Болеслава, който помѣри да дойде подирѣ ми, блѣснѣхъ го жестоко назадъ; но пакъ азъ като получихъ благовреміе да му поговорѣхъ на единъ минутъ, извадихъ единъ прѣстень, който носяхъ повече отъ десетъ години и рекохъ му: тозъ прѣстень ми го даде М. П. когато ся учахмы гимнастикѣ въ Варшавѣ; земи го друже, и пази го за *xatxртѣ ми*, и ако Дурлинскій извърши днесъ прѣдательството си да мя убіе, а па тебе остави да си отидешъ отъ тука, иди да намѣришь царя си, покажи му тѣзи драгоценность, като му напомнишь за ветхото наше пріятелство и раскажи му за злочестинѣтъ ми. Той ще ти награди, Болеславе, и ще спомогне на Лодоискѣ. Сбогомъ друже и прощавай.

Когато мя възведохъ въ стѣпѣтъ на Дурлинскаго, и ся отвори вратата, съгледахъ на едно *кжпапе* единъ женѣ примрѣлѣ, а като влѣзохъ вѣтрѣ видѣхъ че тя бѣ Лодоискѣ. О, Боже! Колко бѣше ся измѣнило лицето ѝ, но колко бѣше пакъ хубавица! Варварино, рекохъ на Дурлинскій.

На гласътъ на любовника си Лодоиска ся окопыти. Ахъ, вождельный ми Любынскій, знаешъ ли що ми прѣдлага тойзи мръсникъ? Знаешъ ли съ каквѣ жертвѣ ми подноси освобожденето ти? Тѣй е, извика Дурлинскій, побѣснѣлъ отъ ядъ, така е и така го искамъ. Ето сега си добрѣ извѣстена, че е подѣ власть-тѣ ми; ако въ растояніе на три дни не